

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci

žalobkyně: **T. K. K.**,
bytem A., V.,
zastoupena Mgr. Pavlem Krausem,
advokátem se sídlem Jitřní 8, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2016, č. j. 056668/2016/KUSK,
sp. zn. SZ_056668/2016/KUSK/4,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 19. 7. 2016, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný odvolání žalobkyně ve vztahu k výrokům I) a II) rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 2. 2016, č. j. MURA/8404/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl jako nepřípustné a odvolání ve vztahu k výroku III) prvostupňového rozhodnutí zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně paní A. P. M. (dále též jen „žadatelka“)

I) podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „vodní zákon“), vydal

povolení k odběru podzemní vody z vrtané studny na pozemku p. č. X v katastrálním území S. (stejně jako všechny nemovité věci dále uváděné v tomto rozsudku) v množství 72,27 m³/rok za účelem zásobování chaty ev. č. X vodou;

II) stanovil dobu povoleného odběru podzemní vody na dobu životnosti předmětné vrtané studny a

III) podle § 15 odst. 1 vodního zákona a podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), vydal povolení ke stavbě vrtané studny o hloubce 46 metrů na pozemku p. č. X.

Dalšími výroky správní orgán I. stupně uložil žadatelce provést stavbu podle projektové dokumentace vypracované panem Z. T. a R. D., a to za dodržení podmínek stanovených ve vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, regionálního pracoviště střední Čechy, ze dne 1. 4. 2015; uložil oznámit zahájení stavby a název a sídlo toho, kdo ji bude provádět, nejpozději 7 dní předem správnímu orgánu I. stupně; stanovil termín dokončení stavby do 2 let ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí; stanovil, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu, a uložil žadatelce oznámit správnímu orgánu I. stupně konání závěrečné kontrolní prohlídky.

2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že je vlastnící pozemku p. č. X, který je přímo dotčen stavbou studny, jež byla rozhodnutími správních orgánů obou stupňů povolena.
3. Žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 4 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť lhůtu pro seznámení s podklady a vyjádření k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu stanovil v délce 5 dnů od doručení výzvy ze dne 4. 1. 2016. Tuto lhůtu považuje žalobkyně za příliš krátkou a neumožňující uplatnit jí její práva a oprávněné zájmy. Podklady pro vydání rozhodnutí jsou totiž – i s ohledem na to, že ve věci probíhalo společné vodoprávní a stavební řízení – velmi obsáhlé a jejich nastudování vyžadovalo delší časový úsek než 5 kalendářních dnů. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 12/2010-106, lze za přiměřenou považovat pouze takovou lhůtu, ve které je možno s přihlédnutím ke všem okolnostem (obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na určitý proces atd.) procesní úkon skutečně provést. Správní orgán I. stupně v odůvodnění výzvy ze dne 4. 1. 2016 ani neuvedl, kdy počala tato lhůta pro seznámení běžet, ani na který den připadl její konec.
4. Dále žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně nedostál své povinnosti stanovené § 87 odst. 1 stavebního zákona doručit jí jednotlivě oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 10. 2015. Ve správním spise o tom není žádný doklad, pouze doklad o tom, že se žalobkyni toto oznámení nepodařilo doručit do vlastních rukou a zásilka byla vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně. Nadto toto oznámení trpí vadami, neboť je nadepsáno způsobem, z něhož není zřejmé, že došlo ke spojení stavebního a vodoprávního řízení. To je přitom klíčové, neboť okruh účastníků v těchto dvou řízeních se liší, a není tedy jasné, kdo může uplatnit jaké námitky a v které fázi řízení tak má učinit. Oznámení ze dne 22. 10. 2015 tedy nerespektuje práva a oprávněné zájmy žalobkyně jako slabšího účastníka řízení, působí tendenčně a je v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu.
5. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Shrnuje, že stěžejními podklady pro vydání stavebního povolení byla

projektová dokumentace vypracovaná autorizovaným technikem pro vodohospodářské účely panem Z. T. a projektantem R. D. a stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, regionálního pracoviště střední Čechy, ze dne 1. 4. 2015. Pro vodoprávní řízení to byl (mimo závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů) hydrogeologický posudek – vyjádření osoby s odbornou způsobilostí vypracovaný D. a Z. P..

6. Správní orgán I. stupně se v řízení vůbec nezabýval otázkou vhodnosti umístění studny v rámci pozemku p. č. x. Jak vyplývá z vyjádření D. ze dne 5. 2. 2016, umístění studny na pozemku nemohl zpracovatel projektové dokumentace ovlivnit, neboť v době, kdy byl k jejímu pořízení žadatelkou najat, byl již průzkumný vrt proveden třetí osobou; podle jeho přesvědčení je třeba, aby správní orgán nastalou situaci řešil v režimu výjimky v rámci řízení o umístění stavby. To však správní orgán I. stupně neučinil, přestože parametry pro umístění studny jsou stanoveny § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“), a normou ČSN 75 5115. Ani ve vyjádření D., ani v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů však nebylo naplnění těchto kritérií prověřeno.
7. Dále správní orgán I. stupně pochybil, pokud v rozporu s obvyklou správní praxí upustil od místního šetření či ústního jednání s tím, že mu jsou poměry v místě známy. Vycházel tedy jen z vyjádření D., které obsahuje spekulativní formulace a pochází z října roku 2014. Prvostupňové rozhodnutí bylo přitom vydáno v únoru 2016, tedy až rok a půl poté, co byl v místě třetí osobou vyvrtán průzkumný vrt, což prvostupňové ani napadené rozhodnutí nezmiňuje. Správní orgán I. stupně tedy rezignoval na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu to ukládá § 3 správního řádu, neboť neprovedl žádné vlastní důkazy a spokojil se pouze s odbornými vyjádřeními, aniž by zkoumal, zda nedošlo od jejich vydání ke změně poměrů.
8. Správní orgán I. stupně také nedostatečně zkoumal otázku potenciálního zhoršení kvality vody v oblasti (ve vyjádření pana T. vloženého do správního spisu dne 26. 11. 2015 se pouze uvádí, že po konzultaci s hydrogeologem „by k ovlivnění kvality vody ve stávajících zdrojích výstavbou nového zdroje nemělo dojít“) a také otázku likvidace odpadních vod. Likvidace odpadních vod by přitom měla být řešena ještě před povolením studny, neboť právě skrze nesprávně likvidované odpadní vody může být pozemek žalobkyně znehodnocen. Řešení tohoto problému je na místě tím spíše, že D. ve svém vyjádření ze dne 19. 11. 2015 konstatuje, že zhoršení kvality vody bývá zpravidla způsobeno nedovoleným nakládáním s odpadními vodami, které je v chatových osadách obvykle problematické. Otázka likvidace odpadních vod je tím palčivější, že předmětná studna má sloužit k zásobování chaty, která není využívána jen občasně k rekreačním účelům, nýbrž se v ní celoročně bydlí, čemuž odpovídá také větší spotřeba vody a následná nutnost její likvidace. Povolení předmětné studny za stávajících okolností pokládá žalobkyně za rozporné s veřejným zájmem a s obecnou povinností předcházet škodám.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že právo účastníka seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim je bezesporu významným právem, je však limitováno zásadou hospodárnosti řízení. S ohledem na to stanoví správní orgán účastníkům k realizaci tohoto jejich práva přiměřenou lhůtu, která může být na žádost účastníka i prodloužena. Žalobkyně však v posuzované věci o prodloužení lhůty pro seznámení s podklady nepožádala. Relativně krátkou pětidenní lhůtu nepokládá žalovaný za nepřiměřenou, tím spíše že obsáhlejší písemnosti (projektová dokumentace, vyjádření hydrogeologa apod.)

byly součástí správního spisu již delší dobu a účastníci již měli možnost se s nimi seznámit. Stanovená lhůta tedy sloužila k seznámení se s podklady, které byly do správního spisu vloženy až po zahájení správního řízení, což byly pouze čtyři strany textu. Lhůta také nezasahovala do období Vánoc. Jde-li o oznámení zahájení řízení žalobkyni, má žalovaný za to, že správní orgán I. stupně své povinnosti dostál, neboť jí toto oznámení doručoval prostřednictvím pošty do vlastních rukou v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu.

10. Žalovaný dále zdůrazňuje, že předmětem řízení zakončeného vydáním napadeného rozhodnutí, bylo povolení k odběru podzemní vody a stavební povolení k stavbě vrtané studny. O umístění stavby studny již bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím Úřadu městysu K. ze dne 30. 6. 2015, č. j. 1200/2015, sp. zn. SO 328.3-0686/2015/Sa-47. V tomto řízení tedy již nelze uplatňovat námitky vztahující se k umístění studny. Žalobkyní vlastněný a zemědělsky obhospodařovaný pozemek p. č. X se beztak nachází mimo ochranné pásmo předmětné studny a s ohledem na to, že celá oblast spadá do CHKO K., může žalobkyně při hospodaření užívat hnojiva jen omezeně; znečištění vody v předmětné studni skrze užívání hnojiv tudíž nehrozí. Jde-li o konstrukční parametry studny, projektant počítá s jílovým těsněním, aby byla podzemní voda chráněna před znečištěním pocházejícím z povrchových vod, a jen s takovou hloubkou studny, aby využívala pouze mělký oběh podzemních vod a aby se jednotlivá patra spodních vod nepropojovala. Hydrogeologické podloží se (nedojde-li k většímu zásahu do něj, což se v dané věci nestalo) nemění tak rychle, aby vyjádření hydrogeologa po roce a půl pozbylo platnosti.
11. Dále žalovaný poukazuje na to, že předmětem řízení není ani řešení způsobu likvidace splaškových vod vznikajících v domě žadatelky ev. č. X. Případné v budoucnosti vzniklé problémy způsobené nenáležitou likvidací odpadních vod či překračováním maximálního povoleného odběru vody z předmětné studny (o čemž žalobkyně spekuluje, avšak nijak své obavy nedokládá) by řešil správní orgán I. stupně jako vodoprávní úřad v rámci své dozorové pravomoci v samostatném řízení.
12. Konečně jde-li o námitku, že správní orgán I. stupně nezadal vypracování znaleckého posudku z oboru hydrogeologie, konstatuje žalovaný, že takovou povinnost z hlediska vodního zákona neměl, jestliže bylo v řízení předloženo vyjádření oprávněného hydrogeologa, z něhož vyplývá, že předmětná studna nebude mít negativní vliv ani na studny okolní, ani na ekosystémy a vodní útvary vázané na režim podzemních vod. Hodlala-li žalobkyně zpochybnit toto vyjádření, nic jí nebránilo v tom, aby si oponentní znalecký posudek opatřila na své náklady.
13. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
14. Žalobkyně v replice nad rámec již řečeného v žalobě poznamenává, že argumentace žalovaného týkající se lhůty pro seznámení s podklady (již ostatně sám označuje za relativně krátkou) neobstojí, neboť žalobkyně se s obsahem spisu dříve seznámit nemohla (oznámení o zahájení řízení jí – přestože tomu nic nebránilo – nebylo vhozeno do její domovní schránky, nýbrž vráceno správnímu orgánu I. stupně), a proto měla na seznámení s bezmála sto stranami podkladů pouze 5 dní, přičemž úspěch žádosti o prodloužení lhůty závisí čistě na správním uvážení správního orgánu. Lhůta žalobkyni ostatně v rozporu s § 39 odst. 1 správního řádu nebyla určena usnesením.
15. Uvádí-li žalovaný, že o umístění studny na pozemku p. č. X bylo již pravomocně rozhodnuto v územním řízení, podotýká žalobkyně, že s ní v tomto řízení nebylo jednáno

jako s účastnicí a územní rozhodnutí ze dne 30. 6. 2015 jí nebylo nikdy doručeno a nemohlo tedy nabýt právní moci.

16. Konečně žalobkyně uvádí, že není jasné, na základě čeho dospěly správní orgány k tomu, že v předmětné studni nedojde k propojování jednotlivých pater spodních vod, neboť takový závěr z vyjádření D. vůbec nevyplývá, Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.
17. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 12. 10. 2015 požádala paní A. P. M. o povolení k odběru podzemních vod a o stavební povolení k vrtané studni na pozemku p. č. X za účelem zásobování rekreačního objektu vodou, která bude odebírána v maximální míře 72,27 m³ ročně. K žádosti přiložila rozhodnutí Úřadu městysu K. ze dne 30. 6. 2015, č. j. 1200/2015, sp. zn. SO 328.3-0686/2015/Sa-47, jímž byla předmětná studna umístěna na pozemku p. č. X; souhlas Úřadu městysu K. ze dne 3. 8. 2015 s vydáním rozhodnutí o povolení stavby; souhlasné závazné stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, regionálního pracoviště střední Čechy, ze dne 1. 4. 2015, jímž byla stanovena podmínka odvádění a likvidace odpadních vod v souladu s právními předpisy; stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, regionálního pracoviště střední Čechy, ze dne 26. 2. 2016, jímž byl vyloučen vliv záměru na příznivý stav a celistvost evropsky významných lokalit a ptačích oblastí; vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 29. 4. 2015, že nemají k záměru připomínky z hlediska zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů, ani z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů; sdělení Obvodního báňského úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského ze dne 20. 5. 2015, že nemá žádné výhrady z hlediska zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a upozornili na odlišnosti postupu v případě vrtu hlubšího než 30 metrů; sdělení společnosti ČEZ ITC Services, a. s. ze dne 14. 4. 2015, podle něž nemá tato společnost v uvedeném území žádné komunikační vedení a sdělení společnosti O2 Czech Republic a. s. ze dne 14. 4. 2015, podle něž nemá tato společnost v uvedeném území žádné elektronické komunikace.
18. Dále žadatelka k žádosti přiložila hydrogeologický posudek – vyjádření osoby s odbornou způsobilostí podle § 9 odst. 1 vodního zákona vypracovaný v říjnu 2014 R. D. a Z. P, v němž zpracovatelé uvedli, že vyjádření vzniklo za účelem legalizace dvou studní na pozemku žadatelky (jedné – původní – dosahující hloubky 9 metrů a druhé – nové – dosahující hloubky 46 metrů), přičemž původní studna byla dosud využívána k zásobování rekreačního objektu ev. č. X a k zalévání zahrady; nově vybudovaná studna bude sloužit k zásobování tohoto objektu, v němž budou nově trvale bydlet dvě osoby, a stávající studna k občasné zálivce zahrady. Maximální roční spotřeba vody z obou vrtů bude činit 98 m³, z toho z původní studny 26 m³ a z nové studny 72 m³. Z hlediska geologických poměrů sestává půda z málo propustných útvarů. Vzhledem k morfologii a konfiguraci terénu je využitelná zásoba vody vázána na mělký obsah spodních vod, přičemž se doplňuje převážně z atmosférických srážek spadlých v příslušném povodí. Jde-li o sousedící pozemky, s výjimkou pozemku p. č. X se na nich nenachází žádné systematicky využívané vodní zdroje. Již stávající odběr ze staršího mělkého vrtu nepředstavuje nadměrnou exploataci ani nevhodný způsob hospodaření s vodou v oblasti. Odběr vody z nového hlubšího vrtu bude ve všech ohledech analogický se stávajícím odběrem, a proto lze předpokládat, že ani v tomto případě nedojde k narušení podmínek nutných pro zachování

a dosažení podmínek pro trvale udržitelné užívání zdrojů podzemních vod v dané oblasti. Z hydrogeologického hlediska nebyly zjištěny žádné důvody, které by legalizaci obou zdrojů vody a následné získání stavebního povolení pro novou studnu vylučovaly.

19. Konečně žadatelka k žádosti přiložila prováděcí dokumentaci vypracovanou panem Z. T., autorizovaným technikem pro vodohospodářské stavby (zodpovědný projektant D.). Podle této projektové dokumentace bude předmětná studna umístěna v severovýchodní části pozemku p. č. X. Studna bude mít průměr 125 milimetrů a hloubku 46 metrů. Zhlaví studny bude dosahovat do výšky půl metru nad úroveň terénu a 1 – 1,5 metru pod terén a bude zřízeno z betonových studničních skruží o průměru 1 metr a zakryté poklopem za účelem zamezení vnikání nečistot do studny. Okolo skruží a kolem vlastního vrtu bude jílové těsnění a dno studny bude z betonu. Na dně vrtu bude vrstva kameniva a písku. Okolí studny bude vybetonováno ve spádu s 2% sklonem směrem od studny. V perimetru 10 metrů od studny bude ochranné pásmo, které nesmí být znečišťováno.
20. Dne 22. 10. 2015 datoval správní orgán I. stupně písemnost označenou jako „*Oznámení o zahájení vodoprávního řízení, výzva k podání připomínek, popř. námitek a k seznámení se s podklady rozhodnutí*“. Dále v textu správní orgán I. stupně upřesnil, že dnem podání žádosti byla zahájena dvě řízení, a to a) o nakládání s vodami a b) o povolení stavby vodního díla – vrtané studny, a na str. 3 uvedl okruh účastníků každého z obou řízení. Současně účastníkům sdělil, že v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona upustil od ohledání na místě a ústního jednání, neboť jsou mu poměry v místě dobře známy, poučil účastníky o tom, že již shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, s nimiž je možno se seznámit, a stanovil desetidenní lhůtu od doručení tohoto oznámení pro uplatnění námitek či závazných stanovisek. Tuto písemnost správní orgán I. stupně zaslal prostřednictvím České pošty mj. také žalobkyni, jak o tom svědčí obálka založená ve správním spisu, která se správnímu orgánu I. stupně vrátila poté, co se ji dne 27. 10. 2015 nepodařilo doručit a žalobkyně si ji ani přes oznámení o uložení zásilky do dne 6. 11. 2015 nevyzvedla.
21. Podáním ze dne 1. 11. 2015 se k podkladům vyjádřili manželé Z. (spoluvlastníci sousedících pozemků p. č. X a p. č. st. X, jehož součástí je dům ev. č. X), kteří vyjádřili obavu, že maximální povolené množství vody bude s ohledem na celoroční užívání chaty k trvalému bydlení překračováno, v důsledku čehož se zhorší vydatnost okolních studní, jakož i kvalita vody, což manželé Z. u své studně již zaregistrovali. K výzvě úřadu se pak k těmto námitkám vyjádřil D., pan T. a žadatelka, kteří shodně uvedli, že překračování maximálního odebíraného množství vody nelze předjímat. Ovlivnění kvality vody ve studni manželů Z. nesouvisí s předmětnou vrtanou studnou, nýbrž spíše s obecně problematickou likvidací odpadních vod v chatové oblasti.
22. Poté správní orgán I. stupně dne 4. 1. 2016 opět účastníky vyzval k vyjádření ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, které ve správním spisu přibyly, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Dne 22. 1. 2016 byla tato výzva doručena žalobkyni vložím do poštovní schránky. Podáním ze dne 26. 1. 2016 se žalobkyně vyjádřila k podkladům, přičemž namítala, že správní orgán I. stupně pochybil tím, že jí nedoručil oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 10. 2015, že lhůtu pro seznámení s podklady a vyjádření nestanovil usnesením, že projektová dokumentace nesplňuje požadavky stanovené vodním zákonem, že by čerpání vody v povoleném rozsahu snížilo bonitu jejího pozemku p. č. X a že stavba studny je umístěna v rozporu s vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území, ČSN 75 5115 a s územním a regulačním plánem S..

Na výzvu správního orgánu I. stupně se k námitkám žalobkyně dne 8. 2. 2016 vyjádřil pan T., který uvedl, že umístění studny nemohl ovlivnit, neboť v době, kdy byl najat k vypracování projektové dokumentace, byl vrt již proveden třetí osobou. Projektová dokumentace je zpracována na základě hydrogeologického posudku a v souladu s vodním zákonem, přičemž se na ní podíleli jak autorizovaný technik v oblasti vodohospodářských staveb (pan T.), tak hydrogeolog s oprávněním projektovat stavby hornickým způsobem (D.). Dne 5. 2. 2016 se k námitkám žalobkyně vyjádřil D., který nad rámec již uvedeného panem T. uvedl, že umístění studny není předmětem daného řízení; je třeba je řešit v řízení o umístění stavby, a to formou „výjimky“.

23. Dne 25. 2. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh řízení a obsah podkladů pro vydání rozhodnutí. Dále uvedl výčet účastníků stavebního a vodoprávního řízení, přičemž dovodil, že žalobkyně je s ohledem na § 109 písm. e) stavebního zákona účastnicí stavebního řízení, avšak s ohledem na § 115 vodního zákona ve spojení § 27 odst. 1 a 3 správního řádu *a contrario* není žalobkyně účastnicí vodoprávního řízení. Správní orgán I. stupně shrnul, že na základě předložených podkladů dospěl k závěru, že provedení stavby studny i odběr podzemní vody lze povolit, neboť neshledal, že by jejich uskutečněním byly ohroženy zákonem chráněné zájmy nebo by existovaly jiné důvody bránící jejich povolení. Dále vypořádal námitky uplatněné účastníky řízení tím způsobem, že zcela převzal závěry obsažené ve vyjádření žadatelky, pana T. a D., s nimiž se ztotožnil a následně je sám shrnul. Správní orgán I. stupně k námitkám žalobkyně uvedl, že doručení oznámení o zahájení řízení proběhlo v souladu s právními předpisy. Pětidenní lhůta pro seznámení s podklady obsaženou ve výzvě ze dne 4. 1. 2016 pokládá za dostatečnou; ostatně této možnosti žádný z účastníků nevyužil. Projektová dokumentace i hydrogeologický posudek splňují zákonné podmínky, neboť byly vypracovány osobami vybavenými právními předpisy vyžadovanou odbornou způsobilostí. Ze závěrů hydrogeologického posudku vyplývá, že pozemek žalobkyně nebude předmětnou studnou nijak dotčen. Vypracování dalšího znaleckého posudku pokládá správní orgán I. stupně za nadbytečné. Konečně správní orgán I. stupně podotkl, že se může vyjadřovat pouze k námitkám směřujícím do předmětu vodoprávního řízení, nikoli tedy k námitkám vztahujícím se k nakládání s odpadními vodami nebo umístění studny.
24. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. V odvolání ze dne 21. 3. 2016, které dne 2. 5. 2016 k výzvě žalovaného doplnila, argumentovala obdobně jako ve vyjádření k podkladům a v žalobě. Namítala, že jí nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení, že pětidenní lhůta pro vyjádření k podkladům obsažená ve výzvě ze dne 4. 1. 2016 byla příliš krátká a že procesní postup správního orgánu I. stupně svědčí o podjatosti příslušné úřední osoby. Dále tvrdila, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť nesvolal místní šetření ani ústní jednání a vyšel ze zastaralých podkladů, nezabýval se otázkou vhodnosti umístění studny, otázkou možného zhoršení kvality vody (zejména v souvislosti s hnojením okolních zemědělsky obhospodařovaných pozemků) a otázkou likvidace odpadních vod. Dále správní orgán v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neozřejmil, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a vypořádání námitek účastníků. Konečně žalobkyně upozornila na to, že na pozemku žadatelky se bez příslušného povolení buduje bazén.

25. Dne 18. 5. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně ve vztahu k výroku I) a II) prvostupňového rozhodnutí zamítl jako nepřipustné a ve vztahu k výroku III) jako nedůvodné; k ostatním výrokům se nijak nevyjádřil. Po stručné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a výčtu odvolacích námitek žalovaný konstatoval, že jelikož žalobkyně nebyla účastnicí vodoprávního řízení (jeho účastníky byla pouze žadatelka a obec S.), nemůže proti prvním dvěma výrokům podat odvolání. Ve vztahu k stavebnímu řízení a výroku III) dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu se zákonem, a to jak při doručení oznámení o zahájení řízení žalobkyni (v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu), tak při stanovení lhůty pro seznámení se s podklady (byť je lhůta relativně krátká, je přiměřená obsáhlosti materiálů, které od předcházející výzvy ve správním spisu přibýly). Žalovaný nepřisvědčil ani námitce podjatosti úřední osoby, neboť se neprokázalo, že by příslušná úřední osoba měla jakýkoli poměr k žadatelce či k věci samé, a nadto byla uplatněna opožděně (nikoli během řízení v prvním stupni). Skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl náležitě zjištěn, neboť hydrogeologický posudek nemůže za rok a půl zastarat, nedojde-li k většímu zásahu do podloží. K pořizování dalšího posudku tudíž nebyl důvod. Předmětem řízení není umístění stavby studny (o tom již bylo pravomocně rozhodnuto), zneškodňování odpadních vod ani překračování maximálního povoleného odběru (plnila-li by navrhovatelka z předmětné studny bazén, k čemuž nemá příslušné povolení, šlo by o důvod k zahájení přestupkového řízení). Obavy ze znehodnocení spodních vod znečištěnými povrchovými vodami jsou nedůvodné, neboť studna bude podle projektové dokumentace chráněna jílovým těsněním a z vyjádření hydrologa je zřejmé, že studna nebude propojovat různá patra (oběhy) spodních vod. Znečištění spodních vod nemůže mít původ ani v užívání hnojiv, neboť to je při zemědělském hospodaření v CHKO K. značně omezeno.
26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně s projednáním věci bez jednání výslovně souhlasila a žalovaný ani na výzvu soudu nesdělil, že by s tímto postupem nesouhlasil.
27. Soud považuje za nezbytné zdůraznit, že napadené rozhodnutí obsahuje dva odlišné výroky; výrokem A) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o povolení k nakládání s podzemními vodami jako nepřipustné, výrokem B) bylo zamítnuto její odvolání proti stavebnímu povolení na studnu jako nedůvodné a toto stavební povolení bylo potvrzeno. Z části I. žaloby plyne, že si žalobkyně byla odlišnosti těchto dvou částí výroku vědoma, žalobou napadla výslovně rozhodnutí jako celek. Žalobkyně je nepochybně aktivně legitimována k podání žaloby proti oběma částem výroku napadeného rozhodnutí, ovšem výrok A) o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost může napadnout pouze námitkami zpochybňujícími závěr žalovaného o nepřipustnosti odvolání (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006-112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, a ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008-135). Žalobkyně nicméně žádné námitky zpochybňující závěr žalovaného o nepřipustnosti jejího odvolání proti výrokům

I. a II. prvostupňového rozhodnutí nevznela, námitky poukazující na vady řízení před správním orgánem I. stupně a potažmo též před žalovaným nejsou z hlediska přezkumu zákonnosti výroku A) napadeného rozhodnutí relevantní. Ve vztahu k výroku A) napadeného rozhodnutí je tedy žaloba bez dalšího nedůvodná (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2018, č. j. 8 Azs 59/2018-59). Dále se proto soud zabýval pouze zákonností výroku B) napadeného rozhodnutí, resp. jím potvrzeného výroku III. prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu studny jakožto vodního díla.

28. Žalobkyně nejprve namítá, že jí nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení. Ačkoliv v žalobě, byť byla sepsána advokátem jakožto profesionálem v oboru poskytování právních služeb, je v části IV. bodu 2 odkazováno na ustanovení stavebního zákona, která upravují průběh územního řízení, a žalobkyně v ní opakovaně poukazuje na absenci doručení oznámení o zahájení územního řízení, z dalšího kontextu je zřejmé, že tím má ve skutečnosti na mysli oznámení o zahájení stavebního řízení. To zřetelně plyne z nadpisu tohoto bodu žaloby, v němž žalobkyně tvrdí, že byla zkrácena na svém právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, jímž byl porušen § 87 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaným potvrzené prvostupňové rozhodnutí ovšem není rozhodnutím o umístění stavby, nýbrž stavebním povolením, přičemž obsahově obdobná povinnost, jaká je ve vztahu k územnímu řízení upravena v § 87 odst. 1 stavebního zákona, je pro stavební řízení upravena v § 112 odst. 1 stavebního zákona. Dále to plyne z pokračování této části žaloby na straně 4, kde žalobkyně tvrdí, že porušení povinnosti oznámit zahájení (dle žalobkyně územního) řízení dokládá správní spis vedený ve věci spojeného stavebního a vodoprávního řízení, v němž je založeno pouze oznámení o zahájení vodoprávního řízení (poukazuje na název příslušného dokumentu), které se navíc nepodařilo žalobkyni doručit, což plyne z obálky založené ve spisu vedeném ke spojenému stavebnímu a vodoprávnímu řízení. I s ohledem na skutečnost, že pro danou věc nemá jakýkoliv význam, zda v územním řízení došlo k porušení § 87 odst. 1 stavebního zákona, tedy zda bylo žalobkyni oznámeno zahájení územního řízení, soud dovodil, že žalobkyně tímto žalobním bodem ve skutečnosti napadá nedostatky oznámení stavebního řízení ze dne 22. 10. 2015, a tedy porušení § 112 odst. 1 stavebního zákona.
29. Oznámení o zahájení vodoprávního a stavebního řízení bylo žalobkyni zasláno prostřednictvím České pošty, s. p. Obálka ve správním spisu svědčí o tom, že se jí dne 27. 10. 2015 nepodařilo písemnost doručit. Poté byla uložena na poště do 6. 11. 2015, což bylo žalobkyni oznámeno. Jelikož si ji však ve stanovené lhůtě nevyzvedla, vrátila se písemnost správnímu orgánu I. stupně, který ji založil do správního spisu. S tvrzením, že žalobkyni nebylo doručeno, se soud neztotožnil z důvodů, které uvede dále.
30. Ve věci se vedlo společné řízení ve smyslu § 115 odst. 12 vodního zákona ve spojení s § 140 odst. 1 správního řádu – vodoprávní řízení, jehož předmětem bylo povolení k odběru podzemní vody, a stavební řízení, jehož předmětem bylo povolení stavby studny. Jde-li o procesní postupy v tomto společném řízení, podle § 115 odst. 1 vodního zákona v případě, že vodní zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady v řízení o věcech upravených vodním zákonem podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl. Jelikož vodní zákon neobsahuje vlastní úpravu otázky, jakým způsobem má být doručováno oznámení o zahájení společného řízení účastníkům, uplatní se procesní postupy stanovené stavebním zákonem. Stavební zákon v § 112 odst. 1 ani správní řád v § 47 (užitým na základě § 192 odst. 1 stavebního zákona) nestanoví, zda se má oznámení o zahájení stavebního řízení doručovat do vlastních rukou či nikoli. Tento právní názor

má oporu i v odborné literatuře (srov. komentář k § 112 stavebního zákona, Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon – online komentář. 4. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 4/2015). Volba způsobu doručování – tedy rozhodnutí, zda oznámení o zahájení řízení doručí do vlastních rukou ve smyslu § 20 odst. 2 správního řádu, nebo nikoli do vlastních rukou ve smyslu § 20 odst. 3 správního řádu – je tedy na úvaze správního orgánu, při níž by měl zohlednit, který z možných způsobů doručování je pro tuto písemnost v konkrétním případě vhodnější. Je přitom zjevné, že doručování do vlastních rukou přináší adresátu jistotu, že písemnost bude předána právě a jedině jemu a nikoli jiné vhodné osobě ve smyslu § 20 odst. 3 správního řádu, u níž je vždy určité riziko, že povinnost předat zásilku adresátu, již na sebe vzala, zanedbá. Stejně tak má správní orgán u zásilky do vlastních rukou možnost volby v tom, zda po uplynutí 10 dnů, po které je písemnost uložena (např. u provozovatele poštovních služeb) a po jejichž uplynutí se podle § 24 odst. 1 správního řádu považuje zásilka za doručenou, má být zásilka vrácena správnímu orgánu zpět, nebo zda má být adresátu vložena do domovní schránky či na jiné vhodné místo.

31. V posuzované věci při doručování oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 10. 2015 zvolil správní orgán I. stupně doručení zásilky do vlastních rukou, přičemž na obálce předtištěné pole „*NEVRACET, Vložit do schránky*“ nezaškrtl. Jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, tento postup je v souladu se stavebním zákonem i správním řádem, a proto je třeba uzavřít, že žalobkyni bylo oznámení řádně doručeno fikcí dne 6. 11. 2015 (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41). To platí i přesto, že se nutně nejedná o nejvstřícněji zvolenou variantu doručování ve vztahu k žalobkyni. Ta správně poznamenává, že nic nebránilo vložení fikcí doručené písemnosti do její domovní schránky (v takovém případě by správní orgán I. stupně doručení fikcí prokázal vrácenou doručenkou a žalobkyně by měla možnost se s písemností seznámit poté, co po uplynutí doby uložení zkontroluje svou domovní schránku). To, že se tak správní orgán I. stupně rozhodl neučinit, nemůže mít vliv na účinky doručení, tím méně zapříčinit nezákonnost prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí. Soud na tomto místě připomíná právní zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým. Je v nejvlastnějším zájmu žalobkyně pravidelně vybírat domovní schránku na adrese svého trvalého bydliště [pokud toho není schopna, může si např. zřídit datovou schránku, do které mají správní orgány povinnost doručovat (viz § 19 odst. 1 věta první správního řádu), nebo si nechat vložit do informačního systému evidence obyvatel adresu odlišnou od adresy trvalého pobytu, na kterou jí mají být doručovány písemnosti (§ 20 odst. 1 správního řádu)]. Možnost žalobkyně seznámit se s písemností, která jí byla fikcí doručena, také nezávisí pouze na tom, zda jí byla vložena do domovní schránky či nikoli. Do schránky jí totiž bylo vloženo poučení ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu (z vrácené obálky vložené ve správním spisu je vytrženo), z něhož mohla zjistit označení a adresu správního orgánu a označení doručované písemnosti. Nic jí tedy nebránilo kontaktovat správní orgán I. stupně a požádat o opětovné doručení písemnosti (již bez právních účinků), nahlédnutí do spisu či realizaci jiného svého práva v probíhajícím řízení.
32. Soud tedy uzavírá, že oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 10. 2015 bylo žalobkyni řádně (fikcí) doručeno dne 6. 11. 2015. Námitka je nedůvodná.
33. Dále žalobkyně namítá, že oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 10. 2015 trpí zásadní vadou, jelikož z jeho označení není jasné, že ve věci probíhá společné stavební a vodoprávní řízení, což způsobuje účastníkům nejistotu v tom, zda a v jaké fázi řízení

mohou uplatnit své námitky. Soud zjistil, že tato písemnost je nadepsána „*Oznámení o zahájení vodoprávního řízení, výzva k podání připomínek, popř. námitek a k seznámení se s podklady rozhodnutí*“ a souhlasí s žalobkyní, že označení písemnosti v jejím záhlaví skutečně není vyčerpávající, neboť se zmiňuje pouze o zahájení vodoprávního řízení a o zahájení stavebního řízení nikoli. To však nemůže způsobit nesrozumitelnost výzvy jako celku, jelikož jak z části záhlaví (následující bezprostředně po zavádějícím označení výzvy), tak z odůvodnění výzvy jasně vyplývá, že se vede společné vodoprávní a stavební řízení, přičemž je oznamováno zahájení řízení jako celku (tj. obou jeho „částí“), a jaký je předmět a okruh účastníků každého z nich. Z oznámení, resp. výzvy je podle přesvědčení soudu také zřejmé, kdo může uplatnit námitky ve vztahu k vodoprávnímu řízení a kdo ve vztahu ke stavebnímu řízení, a to právě z výčtu účastníků každého z řízení obsaženém na straně 3 této písemnosti. V rozporu s dojmem žalobkyně také podle názoru soudu nemůže být účastník na pochybách, že se s podklady může seznámit a své námitky či připomínky uplatnit v desetidenní lhůtě od doručení výzvy, jak je tučným písmem uvedeno na straně 2 oznámení dole, a to ve vztahu k oběma „částem“ řízení (tj. k řízení o povolení nakládání s vodami a ke stavebnímu řízení). Soud uzavírá, že i přes nepřesné označení písemnosti v jejím záhlaví je výzva jako celek srozumitelná, jasně účastníkům sděluje, jaká práva a v jaké lhůtě mohou uplatnit. Námitka je nedůvodná.

34. Žalobkyně dále namítá, že správní orgán I. stupně v odůvodnění výzvy ze dne 4. 1. 2016 neuvedl, kdy počala tato lhůta pro seznámení běžet, ani na který den připadl její konec. Této námitce soud nepřisvědčil a má naopak za to, že patrně pramení z nepochopení podstaty institutu lhůty. Lhůta je časový úsek – čas vymezený určité osobě, která v jeho rámci musí učinit určitý projev vůle, aby si zachovala určité právo. Stanoví-li tedy správní orgán více účastníkům řízení lhůtu k provedení procesního úkonu v délce pěti dnů od doručení, běh této lhůty zpravidla započne každému z účastníků v jiný den v závislosti na tom, kdy je jim písemnost doručena, přitom však každý z nich bude mít pro provedení požadovaného úkonu stejný časový úsek. To je právě důvod, proč správní orgány při stanovení lhůty nemohou vědět, kdy (který kalendářní den) lhůta počne běžet a kdy skončí, neboť tyto skutečnosti pro běh lhůty rozhodné jsou v době odesílání výzvy správnímu orgánu neznámé a nemá na ně žádný vliv (nelze odhadovat, kolik dnů provozovateli poštovních služeb zabere doručování, zda bude účastník zastižen doma, případně kdy si zásilku na poště vyzvedne či který den mu bude vložena do domovní schránky). Absence datem konkrétně určených dnů, kdy lhůta počíná běžet a kdy končí, rozhodně nezpůsobuje nejasnost, či dokonce nesrozumitelnost takové výzvy, jak naznačuje žalobkyně. V posuzované výzvě ze dne 4. 1. 2016 stanovil správní orgán I. stupně účastníkům lhůtu, v níž se mohou seznámit s podklady a vyjádřit se k nim, v délce 5 dnů od doručení výzvy. Ta byla žalobkyni doručena dne 22. 1. 2016; za využití pravidel pro počítání času obsažených v § 40 správního řádu pak lze snadno zjistit, že posledním dnem této lhůty byla středa 27. 1. 2016 [podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu se do běhu lhůty určené podle dnů nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek]. Soud tedy uzavírá, že správní orgán ve výzvě ze dne 4. 1. 2016 stanovil lhůtu pro seznámení s podklady a vyjádření se k nim zcela exaktně.
35. Dále žalobkyně namítá, že tato pětidenní lhůta pro seznámení s podklady stanovená ve výzvě ze dne 4. 1. 2016 byla nepřiměřeně krátká; neměla tedy skutečnou možnost seznámit se s přibližně sto stranami podkladů pro vydání rozhodnutí. Soud se s touto námitkou neztotožnil. V první řadě je třeba vzít v úvahu, že jakkoli podklady předložené spolu s žádostí byly poměrně obsáhlé (obsahující mj. vyjádření osoby s odbornou

způsobilostí, projektovou dokumentaci a vyjádření dotčených orgánů a správců inženýrských sítí), o možnosti seznámit se s nimi byli účastníci poučeni již ve výzvě ze dne 22. 10. 2015 (spojené s oznámením o zahájení společného řízení). Od doručení této výzvy běžela účastníkům desetidenní lhůta pro seznámení s podklady a podání námitek, přičemž s ohledem na § 38 odst. 1 správního řádu měli účastníci právo do spisu nahlížet i kdykoli poté. Délka lhůty stanovené ve výzvě ze dne 4. 1. 2016 pak byla stanovena s ohledem na to, že na seznámení s podklady přiloženými k žádosti a pro uplatnění námitek měli účastníci řízení již v minulosti jednu desetidenní lhůtu stanovenou a že od té doby měli přibližně další dva měsíce na případné nahlédnutí do spisu. Tato pětidenní lhůta tedy sloužila primárně k seznámení s podklady, které do správního spisu po zahájení řízení přibýly, což byly pouze připomínky manželů Z. ze dne 1. 11. 2015, vyjádření D. ze dne 19. 11. 2015, vyjádření žadatelky ze dne 23. 11. 2015 a vyjádření pana T. podané dne 26. 11. 2015, přičemž žádný z uvedených podkladů není delší než jedna strana textu.

36. Se zřetelem k výše uvedenému má soud pětidenní lhůtu stanovenou ve výzvě ze dne 4. 1. 2016 za dostačující. Je třeba připomenout, co bylo v podrobnostech vysvětleno výše, že žalobkyni bylo oznámení o zahájení řízení doručeno dne 6. 11. 2015 a od tohoto dne jí běžela stejná lhůta jako ostatním účastníkům řízení. Není chybou správního orgánu I. stupně, že žalobkyně nezajistila přebírání pošty na adrese svého trvalého bydliště a že – přestože jí bylo známo (prostřednictvím do schránky vhozeného poučení), že byla obeslána v souvislosti s řízením vedeným před správním orgánem I. stupně – zůstala ve věci pasivní až do chvíle, kdy jí byla doručena právě výzva ze dne 4. 1. 2016. I poté však mohla žalobkyně využít své možnosti požádat o prodloužení lhůty ve smyslu § 39 odst. 2 správního řádu. Přestože prodloužení lhůty závisí pouze na správním uvážení správního orgánu (jak je patrné ze slov „*může prodloužit*“), jelikož to žalobkyně neučinila, neobstojí poukaz na to, že by takové žádosti nemuselo být správním orgánem I. stupně vyhověno. Soud naopak předpokládá, že za daných okolností nebylo důvodu k tomu, aby správní orgán I. stupně v posuzované věci nevyšel žalobkyni vstříc. Námitka je nedůvodná.
37. Pro úplnost soud poznamenává, že se neztotožňuje s náhledem žalobkyně, že měla ve správním řízení postavení „slabší strany“, z čehož dovozuje, že s ní měly správní orgány jednat vstřícněji. Ve správním řízení mají všichni účastníci a dotčené osoby rovné postavení, jak to plyne z § 7 odst. 1 správního řádu a z článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, v širším smyslu pak i z článku § 2 odst. 3 Ústavy České republiky stanovícím, že státní moc slouží všem občanům, a z článku 1 Listiny základních práv a svobod zakotvujícím rovnost všech lidí. Správní orgány mají povinnost šetřit práva dotčených osob (§ 2 odst. 3 správního řádu), chovat se k nim vstřícně (§ 4 odst. 1 správního řádu), poskytovat jim přiměřené poučení (§ 4 odst. 2 správního řádu) a umožnit jim hájit jejich zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu). Tuto povinnost však mají – jak bylo řečeno výše – ve vztahu ke všem dotčeným osobám stejně; výjimku představují pouze případy, kdy by jejich rovnost mohla být ohrožena (§ 7 odst. 2 správního řádu). Žalobkyně však žádná konkrétní tvrzení o tom, proč by její rovnost s ostatními dotčenými osobami (účastníky) ve správním řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí měla být ohrožena, ani žádná taková zjištění (např. nezpůsobilost žalobkyně k právnímu jednání nebo její zdravotní či jiný handicap vylučující realizaci jejích účastnických práv) nevyplývala ze správního spisu. Soud tedy nemá za to, že by bylo možné žalobkyni považovat za „slabší stranu“ a s ohledem na to dovodit povinnost správních orgánů obou stupňů volit ve vztahu k ní jiné (vstřícnější) zacházení než k ostatním účastníkům řízení.

38. V replice žalobkyně ještě namítla, že lhůta pro seznámení s podklady byla v rozporu s § 39 odst. 1 správního řádu stanovena výzvou (ze dne 4. 1. 2016) a nikoli usnesením. Jakkoli se jedná o výhradu vztahující se ke lhůtě pro seznámení s podklady stejně jako dvě dříve vypořádané námitky, nelze ji pokládat za rozvinutí těchto včas uplatněných žalobních bodů. Ty se totiž týkaly nedostatečné délky, resp. neurčitosti stanovené lhůty, zatímco v replice uplatněná námitka se týká formy úkonu správního orgánu I. stupně, jímž byla lhůta stanovena. Jde tedy o námitku zcela odlišného obsahu, která souvisí s námitkami uplatněnými v žalobě pouze „tematicky“, nikoliv však věcně. S ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. větu třetí však může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí dva měsíce od okamžiku, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni podle doručky obsažené ve správním spisu doručeno dne 24. 5. 2016, posledním dnem pro podání žaloby tedy bylo pondělí 25. 7. 2016 (poslední den lhůty totiž připadl na neděli 24. 7. 2016, přičemž podle § 40 odst. 3 věty první s. ř. s. připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den). Tímto dnem tedy skončila lhůta pro rozšíření žaloby o další žalobní body. Žalobní bod uplatněný v replice doručené soudu dne 24. 4. 2017 je tudíž opožděný a soud se jím nezabýval. Nebyl povinen k namítané vadě řízení přihlídnout ani z úřední povinnosti, neboť nejde o vadu, která by soudu bránila přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84).
39. Dále žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V první řadě žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně neprovedl místní šetření a namísto toho vyšel z vyjádření D. z října 2014, aniž by se zabýval otázkou, zda do doby vydání prvostupňového rozhodnutí v únoru 2016 nedošlo ke změně poměrů. K tomu soud konstatuje, že § 112 odst. 2 stavebního zákona dává správnímu orgánu možnost upustit od ohledání stavby, případně i ústního jednání za současného splnění tří kumulativních podmínek: a) jsou mu dobře známy poměry staveniště, b) žádost o povolení stavby a její přílohy poskytují dostatečný podklad pro posouzení stavby z hlediska kritérií zkoumaných ve správním řízení a c) žádost o povolení stavby a její přílohy poskytují dostatečný podklad pro stanovení podmínek pro provádění stavby. Byť správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 10. 2015 splnění podmínek § 112 odst. 2 stavebního zákona pouze konstatoval, aniž by je podrobně rozebral a zdůvodnil, nemůže soud námitce žalobkyně přisvědčit, jestliže v průběhu správního řízení provedení ústního jednání, resp. ohledání stavby nepožadovala, ani netvrdila (a to ani v žalobě), že poměry v místě stavby jsou odlišné od stavu popsaného v žádosti, z něhož správní orgán I. stupně vycházel. Soud nepřisvědčil ani námitce zastaralosti vyjádření D., které žalobkyně odůvodňovala tím, že mezi jeho vyhotovením a vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplynulo 16 měsíců. Během této doby se jistě obecně mohou stát předložené podklady zastaralými, u vyjádření z oboru hydrogeologie je to však téměř vyloučeno. Jak správně podotkl žalovaný, k zásadní změně poměrů v podloží by mohlo za běžných okolností dojít pouze v souvislosti s podzemní stavbou většího rozsahu v místě studny, avšak žádná taková stavba v rozhodném období nevznikla. Soud k tomu dodává, že změny v podloží ovlivňující hydrogeologické poměry by mohly nastat také v souvislosti s působením přírodních sil, avšak zemětřesení nebo sesuvy půdy takového rozsahu by jistě byly skutečností obecně známou, nebo alespoň známou správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti. Ani žalobkyně netvrdí, že by

se snad hydrogeologické poměry v místě v rozhodném období výrazně proměnily, pouze správnímu orgánu I. stupně vytýká, že neproověřil teoretickou možnost, že se tak mohlo stát. Správní orgány obou stupňů však tuto velmi obecnou námitku vypořádaly tím, že vysvětlily, proč pokládají posudek z oboru hydrogeologie i po uplynutí 16 měsíců od jeho vyhotovení za použitelný. V této souvislosti je vhodné zmínit, že předmětem řízení bylo povolení převážně podzemní stavby, která již byla do území umístěna a u níž z povahy věci nepřichází v úvahu významnější vlivy na okolí způsobené samotným prováděním stavby a organizací stavební činnosti, což jsou otázky posuzované ve stavebním řízení. Námitka je nedůvodná.

40. Dále žalobkyně v souvislosti s nesprávně zjištěným skutkovým stavem namítá, že správní orgán I. stupně v řízení vůbec nezkontroloval vhodnost umístění studny v rámci pozemku p. č. X. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací, že v době, kdy probíhalo stavební a vodoprávní řízení, o tom již bylo pravomocně rozhodnuto v územním řízení vedeném před Úřadem městysu K., které bylo zakončeno rozhodnutím ze dne 30. 6. 2015 (toto rozhodnutí je součástí správního spisu, neboť jej žadatelka předložila správnímu orgánu I. stupně spolu s žádostí). S touto námitkou se soud neztotožnil. Jednotlivá řízení podle stavebního zákona (územní, stavební, kolaudační) mají odlišný předmět a námitky je vždy třeba uplatnit v příslušném řízení, jinak k nim již není možné přihlídnout (§ 114 odst. 2 stavebního zákona). To platí i pro posuzovanou věc, neboť žalobkyně se snažila uplatnit námitky vztahující se k vhodnosti umístění studny na pozemku p. č. X. Tato otázka však svou povahou spadá právě do územního řízení, jehož předmětem jsou širší vztahy v území, do něhož se stavba umísťuje (např. vliv stavby na území, ochrana přírody a krajiny, vztah k dopravní infrastruktuře apod.). Z územního rozhodnutí týkajícího se stavby studny plyne, že jím byly určeny parametry stavby (průměr studny, její hloubka a způsob provedení), doba životnosti stavby, účel stavby (zásobování stavby ev. č. X) a její přesné umístění na pozemku p. č. X (vzdálenost od hranice se sousedními pozemky). Předmětem stavebního řízení je naopak způsob provádění stavby a případně její podrobnější technické parametry. Soud tedy musí konstatovat, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud se námitkami žalobkyně ve vztahu k umístění studny nezabýval (neposuzoval soulad umístění studny s vyhláškou o obecných požadavcích na využívání území a normou ČSN 75 5115), neboť dospěl ke správnému závěru, že se nejedná o otázku, již by bylo možno posoudit ve stavebním (resp. společném stavebním a vodoprávním) řízení. Námitka je nedůvodná.
41. Pro úplnost soud dodává, že názor D. obsažený ve vyjádření ze dne 5. 2. 2016, jakým procesním způsobem by měl správní orgán I. stupně v rámci řízení o umístění stavby řešit polohu předmětné studny, je zcela bez významu; nejedná se ostatně o oblast, v níž by měl D. požadovanou odbornost. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud této poznámce nevěnoval pozornost.
42. V replice žalobkyně zmínila, že jí územní rozhodnutí vydané Úřadem městysu K. dne 30. 6. 2015 nebylo vůbec doručeno, tedy není v právní moci. K tomu soud uvádí, že tento žalobní bod, jenž byl uplatněn až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, nemá předobraz v textu žaloby ze dne 19. 7. 2016. Replika tedy v této části nepředstavuje rozvíjení již uplatněného žalobního bodu (resp. alespoň jeho zárodku), nýbrž uplatnění zcela nového žalobního bodu. K tomu nemohl soud z důvodu jeho opožděnosti přihlídnout (srov. bod 38 shora). Tato namítaná skutečnost přitom nepředstavuje vadu řízení, která by bránila přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu včas uplatněných žalobních bodů, soud k ní

tedy není povinen přihlédnout z úřední povinnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 79/2009-84). Přesto soud nad rámec nezbytně nutného odůvodnění poukazuje na to, že předpokladem pro vydání stavebního povolení je existence pravomocného územního rozhodnutí. Z územního rozhodnutí ze dne 30. 6. 2015, které je opatřeno doložkou právní moci, je patrné, že žalobkyně mezi účastníky řízení uvedena není. Soud nemůže posoudit, zda žalobkyně měla být do okruhu účastníků tohoto řízení zahrnuta, neboť tato otázka není předmětem tohoto soudního řízení (tím je přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí vydaného ve společném vodoprávním a stavebním řízení). S ohledem na tvrzení žalobkyně může být v teoretické rovině sporné, zda územnímu rozhodnutí skutečně svědčí vlastnost objektivní právní moci, a tedy zda je splněna podmínka pro vydání stavebního povolení. Žalobkyně nicméně procesně relevantním způsobem nezpochybnila domněnku, že územní rozhodnutí je v právní moci, neboť neprokázala, že jej napadla odvoláním (opominutý účastník správního řízení je oprávněn podat odvolání ve lhůtě dle § 84 odst. 1 správního řádu). Za této situace je proto třeba vycházet z toho, že územní rozhodnutí je pravomocné.

43. Žalobkyně dále namítá, že se správní orgán I. stupně nezabýval otázkou likvidace odpadních vod na pozemku p. č. X. Zde se soud opět ztotožnil se závěrem žalovaného, že se nejedná o otázku, již by bylo možno řešit ve společném vodoprávním a stavebním řízení. Předmětem tohoto řízení – jak již bylo opakovaně zdůrazněno – byla totiž otázka, zda lze povolit stavbu studny a s ní související odběr vody v požadovaném množství a za požadovaným účelem. Otázka, jak bude s vodou čerpanou z předmětné stavby nakládáno poté, co se z ní stane voda odpadní, není pro předmět řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí významná. Účelem povoleného nakládání s podzemními vodami je zásobování chaty ev. č. X, likvidace čerpané podzemní vody tak musí být řešena v rámci povoleného režimu užívání této chaty, což však překračuje rámec napadeného rozhodnutí. Bez ohledu na výsledek společného stavebního a vodoprávního řízení má žadatelka povinnost s odpadními vodami nakládat v souladu s vodním zákonem, jak to ostatně připomněla Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky, regionální pracoviště střední Čechy, ve svém vyjádření ze dne 1. 4. 2015, a v souladu s rozhodnutími, jimiž byla povolena stavba chaty a její užívání. Námitka je nedůvodná.
44. Zákonnost rozhodnutí o nakládání s odpadními vodami, které však bylo možné podrobit soudnímu přezkumu toliko v rozsahu posouzení správnosti závěru o tom, že odvolání bylo podáno osobou neoprávněnou (bod 27 shora) není zpochybněna přesvědčením žalobkyně, že budou překračovány jeho podmínky (co do množství odebírané vody a účelu odběru).
45. Dále žalobkyně namítá, že správní orgán I. stupně nezkoumal možnost zhoršení kvality vody v souvislosti s předmětnou studnou. Soud na okraj podotýká, že měl pochybnosti o tom, zda je žalobkyně k podání této námítky aktivně legitimována, jelikož účastnicí vodoprávního řízení nebyla (srov. § 115 vodního zákona ve spojení § 27 odst. 1 a 3 správního řádu *a contrario*) a sama v okolí z podzemních vod žádnou vodu nečerpá a dotčení svých práv dovozovala pouze od rizika vysychání a s tím souvisejícím snížením bonity jejího zemědělsky obhospodařovaného pozemku; zhoršení jakosti vody poprvé namítla až v žalobě. Následně však soud dovodil, že jakost podzemních vod může mít teoreticky vliv i na bonitu pozemku žalobkyně p. č. X, jakož i na kvalitu rostlinstva a plodin na něm vzešlých. Proto námitku věcně vypořádal. Přitom shledal, že správní orgán I. stupně otázku jakosti podzemních vod v řízení nepominul. Ve vyjádření D. se uvádí, že jakost podzemních vod v daném území je ovlivněna blízkostí pole a že jde-li

o železo, mangan a dusíkaté látky, mohou dosahovat hraničních parametrů pro pitnou vodu podle vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 252/2004 Sb., kterou se stanoví hygienické požadavky na pitnou a teplou vodu a četnost a rozsah kontroly pitné vody. Po odkalení, desinfekci a vyčištění studny (po dvou až tříměsíčním odběru) se doporučuje opatřit laboratorní rozbor pitné vody. Je to tedy pozemek žalobkyně, který může podle názoru hydrogeologa způsobit znečištění podzemních vod. To se však týká jakosti vody v oblasti obecně. O tom, že by případné znečištění podzemních vod mohla způsobit předmětná studna, se ve vyjádření nehovoří, naopak se v obecné rovině uvádí, že nebude narušovat podmínky pro trvale udržitelné užívání zdrojů podzemních vod. K námitce manželů Z. ze dne 1. 11. 2015, že se obávají zhoršení jakosti vody ve své studni, které již zaznamenali, správní orgán I. stupně opatřil vyjádření pana T. a D. Pan T. – toliko autorizovaný technik pro vodohospodářské stavby – se ve vyjádření podaném dne 26. 11. 2015 omezil na konstatování, že po konzultaci s hydrogeologem shledal, že by k ovlivnění kvality nemělo dojít. Toto vyjádření na rozdíl od žalobkyně nepokládá soud za nedostatečné nebo spekulativní, naopak jej považuje za korektní vzhledem ke specializaci pana T., s ohledem na niž nemůže činit závěry, k nimž je třeba odbornost v oboru hydrogeologie. Stejný závěr (byť nikoli výslovně) ostatně dovodil i D., který ve svém vyjádření ze dne 19. 11. 2015 uvedl, že manželé Z. zpozorované zhoršení jakosti vody v jejich studni má z jeho zkušenosti původ spíše v nesprávném nakládání s odpadními vodami v chatových oblastech. Tyto závěry pak správní orgán doslovně převzal do prvostupňového rozhodnutí, v němž konstatoval, že obavy manželů Z. byly vyjádřením D. vyvráceny.

46. Soud v první řadě předepisuje, že postup správního orgánu I. stupně – spočívající v tom, že námitky účastníků vypořádává investor a jím najaté osoby, přičemž správní orgán I. stupně jejich závěry doslova přejímá – lze považovat za nestandardní a v podstatě redukcující jeho roli na pouhého doručovatele různých vyjádření mezi účastníky, namísto vlastního objektivního posouzení vznesených námitek, k čemuž má mít potřebnou expertízu. Tento postup však nebyl v rámci žalobních bodů napaden. V posuzované otázce jakosti vody soud konstatuje, že se jí správní orgán I. stupně zabýval. Jelikož v řízení žalobkyně (ani jiní účastníci) o možném zhoršení kvality vody netvrdila nic konkrétního, ob stojí i toto velice obecné vypořádání této námítce, převzaté z vyjádření D. ze dne 19. 11. 2015, s nímž se správní orgán I. stupně ztotožnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nadto poukázal na konstrukční prvky studny, které mají znečištění spodních vod z vnějšího okolí vrtu zamezit (např. jílové těsnění, betonové skruže a poklop, vybetonované okolí studny). Námitka je nedůvodná.
47. V replice žalobkyně ještě namítla, že závěr žalovaného, že vzhledem ke konstrukci studny nedejde k propojení jednotlivých pater podzemních vod, nemá oporu ve vyjádření D., o které se opírá napadené rozhodnutí. Závěr žalovaného je tak dle žalobkyně nepřezkoumatelný. Byť žalobkyně považuje z tohoto důvodu napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, správně je třeba toto žalobní tvrzení právně kvalifikovat jako námitku nedostatku opory skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, v obsahu správního spisu (má jít o závěr žalovaného, jenž neplatí ze žádného podkladu pro vydání rozhodnutí). Soud není vázán právní kvalifikací námítce, nýbrž jejím obsahem. Soud ověřil, že již v žalobě na straně 5 žalobkyně uvedla, že v hydrogeologickém posudku D. není učiněn závěr, že nedejde k propojení různých pater podzemní vody a k přetížení odběru z již existujících studní. Replika tak v tomto ohledu pouze rozvíjí již dříve kuse vymezený žalobní bod, a je proto třeba k jejímu obsahu

přihlédnout. Soud na tomto místě opakuje, že na pozemku žalobkyně není umístěna žádná studna a žalobkyně ani žádným jiným způsobem nečerpá podzemní vodu v dané oblasti (alespoň takové tvrzení žalobkyně nevznesla a tato skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu). Žalobkyni tak nesvědčí věcná legitimace ve vztahu k otázce, zda s ohledem na konstrukci studny nebude docházet k přetížení odběru z již existujících studní a zda nedojde k propojení různých pater podzemní vody. Propojení různých pater podzemní vody nesouvisí s otázkou vnějšího znečištění podzemní vody v důsledku stavby studny, která byla pojednána výše a ve vztahu k níž soud dovodil legitimaci žalobkyně, nýbrž se změnami kvantity podzemní vody v jednotlivých patrech a případně též proměny jejího chemického složení v důsledku smísení podzemní vody z různých pater (kontaminace spodních vrstev podzemní vody vodou z vyšších vrstev, do níž se dostává znečištění z půdy; logicky nejde o potenciální kontaminaci půdy podzemní vodou z hlubších vrstev; nejde tedy o ochranu kvality půdy, nýbrž o ochranu kvality podzemní vody v hlubších vrstvách). Nesvědčí-li žalobkyni legitimace ohledně ochrany stávajících studní v okolí (a to jak co do vydatnosti těchto vodních zdrojů, tak co do kvality čerpané vody), nemohou být její hmotná práva dotčena ani tím, zda má závěr žalovaného obsažený v napadeném rozhodnutí, že v důsledku povolované stavby nedojde ke smísení vody z různých vrstev podzemní vody ani přetížení při jejím odběru ze stávajících studní, oporu ve správním spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013-85). Žalobní bod je tedy s ohledem na nedostatek věcné legitimace žalobkyně nedůvodný, neboť vada řízení vymezená žalobkyní jí nijak nemohla zkrátit na jejích hmotných právech. Hloubka studny, její přesné umístění na pozemku (místo vrtu) a způsob provedení studny (hloubení vrtem) byly ostatně předmětem již územního rozhodnutí (k tomu viz bod 40 shora) a nemohou být znovu posuzovány ve stavebním řízení.

48. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní. Většina navržených důkazů je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Důkaz sdělením Úřadu městyse K. ze dne 12. 5. 2016, že nezačal řízení o odstranění stavby bazénu na pozemku p. č. X, soud neprovedl, neboť nemá souvislost s předmětem tohoto soudního řízení, jímž je přezkum rozhodnutí správních orgánů vydaných ve společném vodoprávním a stavebním řízení týkajících se stavby vrtané studny.
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015 – 79, že se tento náález ve správním soudnictví neužije.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. října 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu